

Tužaljke

¹ Kako osamljena sjedi prijestolnica, nekoć naroda puna; postade kao udovica, nekoć velika među narodima. Vladarica nad pokrajinama, na tlaku sad ide. ² Noći provodi gorko plačući, suzama pokriva obraze. Nikog nema da je utješi, od svih koji su je ljubili. Svi je prijatelji iznevjeriše i postaše joj neprijatelji. ³ Izagnan je Juda, u nevolji je i u progonstvu teškom. Sad živi među poganima, ne nalazi počinka. Svi ga gonitelji sustižu u tjesnacima. ⁴ Putovi sionski tuguju jer nitko ne dolazi na svetkovine. Sva su vrata razvaljena, svećenici uzdišu, ucviljene su djevice njegove, a on je pun gorčine. ⁵ Tlačitelji njegovi sada gospodare, neprijatelji likuju: Jahve ga ucvili zbog grijeha njegovih premnogih. Djeca mu otišla u izgnanstvo pred tlačiteljem. ⁶ Povukla se od Kćeri sionske sva slava njezina. Knezovi joj postadoše k'o ovnovi koji paše ne nalaze; nemoćni vrludaju ispred goniča. ⁷ Jeruzalem se spominje danÄa bijede i lutanja, kad mu narod dušmanu u ruke pade a nitko mu pomoći ne pruži. Tlačitelji ga gledahu smijući se njegovoj propasti. ⁸ Teško sagriješi Jeruzalem, postade kao nečistoća ženina. Svi što ga štovahu, sada ga preziru: jer vidješe golotinju njegovu. On samo plače i natrag se okreće. ⁹ Skuti su mu uprljani, nije ni sanjao što ga čeka. Duboko je pao, a nikog

da ga tješi. "Pogledaj, Jahve, moju nevolju: jer neprijatelj likuje." ¹⁰ Neprijatelj poseže rukom za svim dragocjenostima njegovim. Gledao je gdje pogani provaljuju u njegovo Svetište, oni kojima si zabranio i pristup u svoj zbor. ¹¹ Sav narod njegov jeca, tražeći kruha; svi daju dragulje za hranu da bi ponovo živnuli. Evo, Jahve, pogledaj kako sam prezren. ¹² Svi vi što putem prolazite, pogledajte i vidite ima li boli kakva je bol kojom sam ja pogoden, kojom me Jahve udari u dan žestokog gnjeva svoga! ¹³ S visine pusti oganj, utjera ga u kosti moje. Pred noge mrežu mi razape i tako me nauznak obori; ucvili me, ožalosti za sva vremena. ¹⁴ Natovario me mojim grijesima, rukom ih svojom pritegnuo; na vrat mi ih navalio, snagu mi oduzeo. Predao me Gospod u ruke njihove, ne mogu se uspraviti. ¹⁵ Sve junake iz moje sredine Gospod odbaci: digao je zbor protiv mene da uništi uzdanicu moju. U tijesku izgazi Gospod mene, djевичu, kćerku Judinu. ¹⁶ Zato moram plakati, oči mi suze liju, jer daleko je od mene moj tješitelj da mi duh povrati. Sinovi su moji poraženi, odveć silan bijaše neprijatelj. ¹⁷ Sion pruža ruke: nema mu tješitelja. Jahve je protiv Jakova sa svih strana pozvao tlačitelje; i tako Jeruzalem postade među njima strašilo. ¹⁸ Jahve, on je pravedan; jer riječi se njegovoj protivih. Oh, čujte, narodi svi, gledajte moju bol: djevice moje, moji mladići, svi odoše u izgnanstvo! ¹⁹ Pozvah sve ljubavnike svoje, ali me oni prevariše. Moji svećenici i starješine pogiboše u gradu tražeći hrane da bi

ponovo živnuli. ²⁰ Pogledaj, Jahve, u kakvoj sam tjeskobi, moja utroba strepi, srce mi se u grudima grči jer bijah opako prkosan! Vani mač pokosi moje sinove, a unutra - smrt. ²¹ Čuj kako stenjem: nema mi tješitelja! Svi neprijatelji čuju za moju nesreću i likuju što si to učinio! Daj da dode dan što si ga objavio, da njima bude kao meni. ²² Neka se pokaže sva njina zloća pred licem tvojim, a onda postupaj s njima kao što si sa mnom postupio za sve grike moje! Jer samo uzdišem, a srce moje tuguje.

2

¹ Kako mrakom zastrije Gospod u svom gnjevu Kćer sionsku. S neba na zemlju baci slavu Izraelovu! I ne sjeti se podnožja svoga u dan gnjeva svojega! ² Bez milosti Gospod satrije sve stanove Jakovljeve, u svom gnjevu razori tvrđave kćeri Judine; sa zemljom je sravnio i prokleo kraljevstvo i njegove knezove. ³ U rasplamnjelom gnjevu svojem razbi svu snagu Izraelovu, povuče svoju desnicu pred neprijateljem; u Jakovu raspirci plamen ognjeni koji sve uokolo proždire. ⁴ Nategao je luk k'o neprijatelj, kao dušman ispružio desnicu, ubijajući sve što mu drago bijaše. Na šator Kćeri sionske sasu k'o oganj gnjev svoj jarosni. ⁵ K'o neprijatelj Gospod bijaše: razorio je Izraela, razorio sve dvore njegove, porušio njegove utvrde, umnožio kćeri Judinoj uzdisaje i jecaje. ⁶ Kao vrtu razvali mu sjenicu, razori mjesto sastanka. Baci Jahve u zaborav svetkovine i subote na Sionu; u gnjevu

svojem prezre kralja i svećenika. ⁷ Svoj oltar je Gospod odbacio, zgodilo mu se Svetište njegovo. U ruke neprijatelja je predao bedeme svoje i dvorove. Bučili su u Domu Jahvinu, kao u dan blagdanji. ⁸ Jahve naumi razvaliti zidove Kćeri sionske. Nape uže mjerničko, ne ustegnu ruku od rušenja. Predziđe, zidine zavi u tugu: oronuše zajedno. ⁹ Vrata njina utonuše u zemlju, on im je razbio zasune; kralj i knezovi su među pucima, Zakona nema! Ni u prorokÄa više se ne nalaze viđenja Jahvina. ¹⁰ Starještine Kćeri sionske na zemlji sjede i šute, posiplju glavu prašinom, kostrijet pripasuju. K zemlji glave obaraju djevice jeruzalemske. ¹¹ Iščilješe mi oči od suza, utroba moja ustreptala, jetra mi se na zemlju prosula zbog sloma kćeri naroda mojega, jer djeca i dojenčad umiru po trgovima Grada. ¹² Govore majkama svojim: "Gdje je žito i vino?" dok obamiru kao ranjeni po trgovima Grada, dok ispuštaju dušu svoju na grudima matera svojih. ¹³ S čime da te prispodobim? Na koga si nalik, Kćeri jeruzalemska? S kime da te usporedim, kako utješim, djevice, Kćeri sionska? Jer kao more tvoja je nesreća neizmjerna. Tko će te iscijeliti? ¹⁴ Viđenja tvojih proroka bijahu varka i laž, oni nisu objavili krivnju tvoju da te od izgnanstva odvrate. Varali su te utvarama lažnim i zamarnim. ¹⁵ Nad tobom plješću rukama svi koji putem prolaze, zvižde i vrte glavom zbog Kćeri jeruzalemske: "Je li to grad na glasu ljepotom, radost svemu svijetu?" ¹⁶ Na tebe otvaraju usta svi neprijatelji tvoji,

zvižde, škrguću zubima i govore: "Proždriesmo je! To je dan za kojim čeznusmo, doživjesmo, vidjesmo!" ¹⁷ Jahve izvrši naum svoj, održa svoju riječ koju naredi u davnim danima: nemilice te razorio. Neprijatelj likuje zbog tebe, tvoj protivnik rog svoj podiže. ¹⁸ U sav glas viči Gospodu, jecaj, Kćeri sionska! Neka k'o potok teku tvoje suze danju i noću. Ne daj počinka sebi, neka se zjenica oka tvoga ne odmori. ¹⁹ Ustani, viči noću za svake promjene straže. K'o vodu izlij srce pred licem Gospodnjim, k njemu podiži ruke i traži milost za svoju nejačad koja od glada obamire po uglovima ulica. ²⁰ Pogledaj, Jahve, i vidi kome si to učinio. Zar žene da jedu porod svoj, djecu što njišu u naručju? Zar moradoše biti poklani u Svetištu Gospodnjem svećenici i proroci? ²¹ U uličnoj prašini leže djeca i starci; moje djevice i moji mladići od mača padoše. Ti ih pomori u dan gnjeva svojega, ti ih pokla nemilice. ²² Ti si, kao na dan svečani, sa svih strana sazvao užase moje. U dan gnjeva Jahvina nitko nije preživio, nitko se nije spasio. One koje sam odnjihala i odgojila neprijatelj moj sve je istrijebio.

3

¹ Ja sam čovjek što upozna bijedu pod šibom gnjeva njegova. ² Mene je odveo i natjerao da hodam u tmini i bez svjetlosti. ³ I upravo mene bije i udara bez prestanka njegova ruka. ⁴ Iscijedio je moje meso, kožu moju, polomio kosti moje. ⁵ Načinio mi jaram, glavu obrubio tegobama. ⁶ Pustio me da živim u tminama kao

mrtvaci vječiti. ⁷ Zazidao me, i ja ne mogu izaći, otežao je moje okove. ⁸ Kada sam vikao i zapomagao, molitvu je moju odbijao. ⁹ Zazidao mi ceste tesanim kamenom, zakrčio je putove moje. ¹⁰ Meni on bijaše medvjed koji vreba, lav u zasjedi. ¹¹ U bespuća me vodio, razdirao, ostavljao me da umirem. ¹² Napinjao je luk svoj i gađao me kao metu za svoje strelice. ¹³ U slabine mi sasuo strelice, sinove svoga tobolca. ¹⁴ Postao sam smiješan svome narodu, rugalica svakidašnja. ¹⁵ Gorčinom me hranio, pelinom me napajao. ¹⁶ Puštao me da zube kršim kamen grizući, zakapao me u pepeo. ¹⁷ Duši je mojoj oduzet mir i više ne znam što je sreća! ¹⁸ Rekoh: Dotrajao je život moj i nada koja mi od Jahve dolazi. ¹⁹ Spomeni se bijede moje i stradanja, pelina i otrova! ²⁰ Bez prestanka na to misli i sahne duša u meni. ²¹ To nosim u srcu i gojim nadu u sebi. ²² Dobrota Jahvina nije nestala, milosrđe njegovo nije presušilo. ²³ Oni se obnavljaju svako jutro: tvoja je vjernost velika! ²⁴ „Jahve je dio moj”, veli mi duša, “i zato se u nj pouzdajem.” ²⁵ Dobar je Jahve onom koji se u nj pouzdaje, duši koja ga traži. ²⁶ Dobro je u miru čekati spasenje Jahvino! ²⁷ Dobro je čovjeku da nosi jaram za svoje mladosti. ²⁸ Neka sjedi u samoći i šuti, jer mu On to nametnu; ²⁹ neka usne priljubi uz prašinu, možda još ima nade! ³⁰ Neka pruži obraz onome koji ga bije, neka se zasiti porugom. ³¹ Jer Gospod ne odbacuje nikoga zauvijek: ³² jer ako i rastuži, on se smiluje po svojoj velikoj ljubavi. ³³ Jer samo nerado on

ponižava i rascvili sinove čovjeka. ³⁴ Kad se gaze nogama svi zemaljski sužnjevi, ³⁵ kad se izvrće pravica čovjeku pred licem Svevišnjeg, ³⁶ kad se krivica nanosi čovjeku u parnici, zar Gospod ne vidi? ³⁷ Tko je rekao nešto i zbilo se? Nije li Gospod to zapovjedio? ³⁸ Ne dolazi li iz usta Svevišnjega i dobro i зло? ³⁹ Na što se tuže živi ljudi? Svatko na svoj grijeh. ⁴⁰ Ispitajmo, pretražimo pute svoje i vratimo se Jahvi. ⁴¹ Dignimo svoje srce i ruke svoje k Bogu koji je na nebesima. ⁴² Da, mi smo se odmetali, bili nepokorni, a ti, ti nisi praštao! ⁴³ Obastrt gnjevom svojim, gonio si nas, ubijao i nisi štedio. ⁴⁴ Oblakom si se obastro da molitva ne prodre do tebe. ⁴⁵ Načinio si od nas smeće i odmet među narodima. ⁴⁶ Razjapili usta na nas svi neprijatelji naši. ⁴⁷ Užas i jama bila nam sudbina, propast i zator! ⁴⁸ Potoci suza teku iz očiju mojih zbog propasti Kćeri naroda mojega. ⁴⁹ Moje oči liju suze bez prestanka, jer prestanka nema ⁵⁰ dok ne pogleda i ne vidi Jahve s nebesa. ⁵¹ Moje mi oko bol zadaje zbog kćeri svih mojega grada. ⁵² Uporno me k'o pticu progone svi što me mrze, a bez razloga. ⁵³ U jamu baciše moj život i zatrpaše je kamenjem. ⁵⁴ Voda mi dođe preko glave, rekoh sam sebi: "Pogiboh!" ⁵⁵ I tada zazvah ime twoje, Jahve, iz najdublje jame. ⁵⁶ Ti oču moj glas: "Ne začepljuj uši svoje na vapaje moje." ⁵⁷ Bliz meni bijaše u dan vapaja mog, govoraše: "Ne boj se!" ⁵⁸ Ti si, Gospode, izborio pravdu za dušu moju, ti si život moj izbavio. ⁵⁹ Ti, Jahve, vidje kako

me tlače, dosudi mi pravdu. ⁶⁰ Ti vidje svu osvetu njinu, sve podvale protiv mene. ⁶¹ Čuo si, Jahve, podrugivanje njihovo, sve podvale protiv mene. ⁶² Usne protivnika mojih i misli njine protiv mene su cio dan. ⁶³ Kad sjede, kad ustaju, pogledaj samo: ja sam im pjesma-rugalica. ⁶⁴ Vrati im, Jahve, milo za drago, po djelu ruku njihovih. ⁶⁵ Učini da srca im otvrđnu, udari ih prokletstvom svojim. ⁶⁶ Goni ih gnjevno i sve ih istrijebi pod nebesima svojim, Jahve!

4

¹ Jao, potamnje zlato, to suho zlato! Svetlo se kamenje prosu na uglovima svih ulica. ² Sinovi sionski, nekoć cijenjeni kao najčišće zlato, ah, sada ih cijene kao sudove glinske, kao djelo ruku lončarevih! ³ Čak i šakali pružaju dojke i doje mladunčad, ali kćeri naroda mogu postaše okrutne kao nojevi u pustinji. ⁴ Jezik dojenčeta za nepce se lijepi od žeđi. Djeca vase za kruhom, a nikog da im ga pruži. ⁵ Oni što se nekoć sladiše biranim jelima ginu po ulicama; nekoć nošeni u grimizu, sada se valjaju po buništu. ⁶ Veći bijaše zločin Kćeri naroda mogu od grijeha Sodome, što u tren oka bi razorena, a ničija se ruka ne diže na nju. ⁷ Njeni mladići bijahu nekoć čišći od snijega, bjelji od mlijeka, od koralja rumenija bijahu im tijela, lice glatko k'o safir. ⁸ Sad im je obraz crnji od čađe, ne prepoznaju se više na ulici. Koža im se lijepi za kosti, suha kao drvo. ⁹ Kako su sretni oni što ih mač probode, sretniji od onih koje pomori glad; koji padaju, iscrpljeni,

jer im nedostaju plodovi zemljini. ¹⁰ Žene, tako nježne, kuhaše djecu svoju, njima se hraniše za propasti Kćeri naroda moga. ¹¹ Jahve je utolio svoj bijes, izlio jarosnu srdžbu svoju, na Sionu raspirio požar što sažiže i same temelje njegove. ¹² Nisu vjerovali kraljevi zemaljski ni svekoliko stanovništvo zemlje da će ugnjetač i neprijatelj ući na vrata jeruzalemska - ¹³ zbog grijeha svojih prorokÄa, zbog bezakonja svećenikÄa koji usred grada prolijevahu krv pravednikÄa! ¹⁴ K'o slijepi teturahu ulicama, omašteni krvlju, te nitko nije smio da se takne odjeće njihove. ¹⁵ "Natrag, nečisti!" - viču im. "Natrag! Ne dirajte!" I tada pobjegoše poganima, al' ne smjedoše ondje ostati. ¹⁶ Raspršilo ih lice Jahvino, on ih više nije gledao. Ne poštuju više svećenikÄa, ne sažaljuju staraca. ¹⁷ Već nam oči iščilješe iščekujući pomoć, ali uzalud; s kula naših zureć' u daljinu očekivamo narod koji nas ne može spasiti. ¹⁸ Vrebaju nam na korake da ne hodamo po trgovima svojim. Bliži nam se kraj, navršili nam se dani, naš konac dolazi. ¹⁹ Naši gonitelji bijahu brži od orlova na nebu; u planini nas ganjahu, u pustinji dočekivahu u zasjedi. ²⁰ Naš životni dah, Jahvin pomazanik, pade u njihove jame - on za koga govorasmo: "U sjeni njegovoј živjet ćemo među narodima." ²¹ Raduj se i veseli se, Kćeri edomska, ti koja živiš u zemlji Usu: doći će i do tebe čaša, opit ćeš se i razgoliti. ²² Tvoj grijeh je iskupljen, Kćeri sionska, neće te više u izgnanstvo voditi. Kaznit će opaćinu tvoju, Kćeri edomska, razotkriti grijehе tvoje.

5

¹ Spomeni se, Jahve, što nas je snašlo, pogledaj, vidi sramotu našu! ² Baština naša pade u ruke strancima, domovi naši pripadoše tuđincima. ³ Siročad smo: oca nemamo, majke su nam kao udovice. ⁴ Vodu što pijemo plaćamo novcem, i za drvo valja nam platiti. ⁵ Jaram nam je o vratu, gone nas, iscrpljeni smo, ne daju nam predahnuti. ⁶ Pružamo ruke k Egiptu i Asiriji da se kruha nasitimo. ⁷ Oci naši zgriješiše i više ih nema, a mi nosimo krivice njihove. ⁸ Robovi nama zapovijedaju, a nitko da nas izbavi iz ruku njihovih. ⁹ Kruh svoj donosimo izlažući život maču u pustinji. ¹⁰ Koža nam gori kao peć užarena, ognjicom od plamena gladi. ¹¹ Oskvrnuli su žene na Sionu i djevice u gradovima judejskim. ¹² Svojim su rukama vješali knezove, ni lica staračka nisu poštivali. ¹³ Mladići su nosili žrvnjeve, djeca padala pod bremenom drva. ¹⁴ Starci su ostavili vrata, mladići više ne sviraju na lirama. ¹⁵ Radosti nesto iz naših srdaca, naš ples se pretvori u tugovanje. ¹⁶ Pao je vijenac s naše glave, jao nama što zgriješismo! ¹⁷ Evo zašto nam srce boluje, evo zašto nam oči se zastiru: ¹⁸ zato što Gora sionska opustje i po njoj se šuljaju šakali. ¹⁹ Ali ti, Jahve, ostaješ zauvijek, tvoj je prijesto od koljena do koljena. ²⁰ Zašto da nas zaboraviš zauvijek, da nas ostaviš za mnoge dane? ²¹ Vrati nas k sebi, Jahve, obratit ćemo se, obnovi dane naše kao što nekoć bijahu. ²² Il' nas hoćeš sasvim zabaciti i na nas se beskrajno srditi?

**Sveta Biblija
The Holy Bible in the Croatian language, translated
by Ivan Šarić Sarajevo**

Public Domain

Language: Hrvatski (Croatian)

2019-12-16

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source
files dated 17 Dec 2019

814ebc92-1eb7-5ca7-a82b-7435e80342a7